ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο τμήμα)

της 14ης Φεβρουαρίου 2017*

«Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Διαδικασία ανακοπής — Ακύρωση του προγενέστερου εικονιστικού σήματος επί του οποίου βασίζεται η προσβαλλόμενη απόφαση — Κατάργηση της δίκης»

Στην υπόθεση T-333/14,

Andreas Helbrecht, κάτοικος Hilden (Γερμανία), εκπροσωπούμενος από τον C. König, δικηγόρο,

προσφεύγων,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από την M. Rajh,

καθού,

έτερος διάδικος στη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO, παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου:

Lenci Calzature SpA, με έδρα το Turchetto-Montecarlo (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους F. Celluprica και F. Fischetti, δικηγόρους,

με αντικείμενο προσφυγή ασκηθείσα κατά της αποφάσεως του πέμπτου τμήματος προσφυγών του EUIPO, της 27ης Φεβρουαρίου 2014 (υπόθεση R 830/2013-5), σχετικά με διαδικασία ανακοπής μεταξύ των Lenci Calzature και A. Helbrecht,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Gervasoni, πρόεδρο, L. Madise και R. da Silva Passos (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς, διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

1 Στις 8 Ιανουαρίου 2009, ο προσφεύγων, Andreas Helbrecht, υπέβαλε στο Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε [αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1)].

2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το λεκτικό σημείο SportEyes. Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση υπάγονται στην κλάση 25 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας για τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών ενόψει της καταχώρισης σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «Υποδήματα από δέρμα, απομιμήσεις δέρματος, καουτσούκ ή πλαστικές ύλες, υποδήματα και μπότες για τη βροχή· είδη πιλοποιίας από υφαντικές ύλες, είδη πιλοποιίας από δέρμα και απομιμήσεις δέρματος, είδη πιλοποιίας από καουτσούκ ή πλαστικές ύλες, ιδίως πηλίκια με γείσο· ενδύματα από υφαντικές ύλες, δέρμα και απομιμήσεις δέρματος, καουτσούκ ή πλαστικές ύλες· γάντια».

3 Η αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο κοινοτικών σημάτων* αριθ. 11/2009, της 30ής Μαρτίου 2009.

4 Στις 29 Ιουνίου 2009, η παρεμβαίνουσα, Lenci Calzature SpA, άσκησε ανακοπή, δυνάμει του άρθρου 41 του κανονισμού 207/2009, κατά της καταχωρίσεως του σήματος που είχε ζητηθεί για τα διαλαμβανόμενα στη σκέψη 2 ανωτέρω προϊόντα.

5 Η ανακοπή στηριζόταν στα εξής προγενέστερα δικαιώματα:

— στο ακόλουθο προγενέστερο εικονιστικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο κατατέθηκε στις 15 Οκτωβρίου 2004 και καταχωρίστηκε στις 6 Σεπτεμβρίου 2008, με τον αριθμό 4073334, για προϊόντα που υπάγονται στην κλάση 25, και συγκεκριμένα για «υποδήματα, μπότες, παντόφλες και είδη υποδήσεως εν γένει, ενδύματα και είδη πιλοποιίας»:

— στο ακόλουθο προγενέστερο εικονιστικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο κατατέθηκε στις 15 Οκτωβρίου 2004 και καταχωρίστηκε στις 5 Σεπτεμβρίου 2008, με τον αριθμό 4077251, για προϊόντα που υπάγονται στην κλάση 25:

— στο ακόλουθο προγενέστερο εικονιστικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο κατατέθηκε στις 15 Οκτωβρίου 2004 και καταχωρίστηκε στις 5 Σεπτεμβρίου 2008, με τον αριθμό 4077236, για προϊόντα που υπάγονται στην κλάση 25:

— στο ακόλουθο προγενέστερο εικονιστικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο κατατέθηκε στις 31 Μαΐου 2000 και καταχωρίστηκε στις 24 Ιουλίου 2001, με τον αριθμό 1683986, για προϊόντα που υπάγονται στην κλάση 25:

6 Ο λόγος που προβλήθηκε προς στήριξη της ανακοπής ήταν ο προβλεπόμενος στο άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009.

7 Με απόφαση της 7ης Μαρτίου 2013, το τμήμα ανακοπών, αφού εξέτασε την ανακοπή σε σχέση μόνο με το προγενέστερο σήμα που είχε καταχωριστεί με τον αριθμό 4073334, δέχθηκε την ανακοπή για το σύνολο των επίμαχων προϊόντων.

8 Στις 3 Μαΐου 2013, ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή ενώπιον του EUIPO, δυνάμει των άρθρων 58 έως 60 του κανονισμού 207/2009, κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών.

9 Με απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το πέμπτο τμήμα προσφυγών του EUIPO επικύρωσε την απόφαση του τμήματος ανακοπών και απέρριψε την αίτηση καταχωρίσεως του οικείου σήματος. Το τμήμα προσφυγών επισήμανε, στο σημείο 16 της

προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι καταρχάς θα εξέταζε το προγενέστερο σήμα που είχε καταχωριστεί με τον αριθμό 4073334. Έκρινε δε, στα σημεία 17 έως 19 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η σχετική εδαφική περιοχή ήταν το έδαφος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ότι ο ενδιαφερόμενος καταναλωτής ήταν το ευρύ κοινό που έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικό και ενημερωμένο, με επίπεδο προσοχής το οποίο πρέπει να θεωρηθεί ως μέσο. Το τμήμα προσφυγών επικύρωσε, στο σημείο 20 της προσβαλλομένης αποφάσεως, τη διαπίστωση του τμήματος ανακοπών ότι τα επίμαχα προϊόντα ήταν πανομοιότυπα. Στα σημεία 30 και 31 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι τα συγκρουόμενα σημεία ήταν παρόμοια από οπτικής και φωνητικής απόψεως. Στο σημείο 32 της εν λόγω αποφάσεως εκτίμησε δε ότι, από εννοιολογικής απόψεως και σε σχέση με το αγγλόφωνο κοινό, τα εν λόγω σημεία είχαν αυξημένη εννοιολογική ομοιότητα. Συνεπώς, στο σημείο 33 της εν λόγω αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι υπήρχε ομοιότητα μεταξύ των συγκρουόμενων σημείων. Όσον αφορά τον κίνδυνο συγχύσεως, το τμήμα προσφυγών έκρινε, στα σημεία 34 έως 40 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, λαμβανομένης υπόψη της ατελούς εικόνας των σημάτων που ο καταναλωτής κρατεί στη μνήμη του, υπήρχε κίνδυνος συγχύσεως λόγω του ταυτοσήμου των επίμαχων προϊόντων και της ομοιότητας των εν λόγω σημείων. Αφού επισήμανε, στο σημείο 39 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι για λόγους οικονομίας της διαδικασίας δεν θα εξέταζε τα άλλα προγενέστερα σήματα στα οποία βασιζόταν η ανακοπή, το τμήμα προσφυγών απέρριψε την προσφυγή.

10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 13 Μαΐου 2014, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

11 Το EUIPO κατέθεσε το υπόμνημά του αντικρούσεως στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 Οκτωβρίου 2014.

12 Η παρεμβαίνουσα κατέθεσε το υπόμνημά της αντικρούσεως στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 31 Οκτωβρίου 2014.

13 Με το δικόγραφο της προσφυγής, ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει το EUIPO και την παρεμβαίνουσα στα δικαστικά έξοδα.

14 Με τα υπομνήματά τους αντικρούσεως, το EUIPO και η παρεμβαίνουσα ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή,

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

15 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Οκτωβρίου 2016, ο προσφεύγων γνωστοποίησε στο Γενικό Δικαστήριο ότι, σε σχέση με τα προγενέστερα εικονιστικά σήματα που παρατίθενται ανωτέρω στη σκέψη 5, το τμήμα ακυρώσεων του EUIPO είτε είχε κηρύξει έκπτωτο τον δικαιούχο (απόφαση αριθ. 10958 C, της 3ης Μαρτίου 2016, η οποία αφορούσε το σήμα που είχε καταχωριστεί με τον αριθμό 1683986) είτε τα είχε κηρύξει άκυρα (αποφάσεις αριθ. 12041 C, 12042 C και 12040 C, της 7ης Ιουλίου 2016, οι οποίες αφορούσαν τα σήματα που είχαν καταχωριστεί με τους αριθμούς 4073334, 4077236 και 4077251), οι δε αποφάσεις αυτές είχαν καταστεί στο σύνολό τους τελεσίδικες.

16 Στις 24 Νοεμβρίου 2016, το Γενικό Δικαστήριο, κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή, κοινοποίησε στους διαδίκους μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, με το οποίο τους κάλεσε να διατυπώσουν τις απόψεις τους επί του ζητήματος εάν η υπό κρίση προσφυγή είχε καταστεί άνευ αντικειμένου μετά την έκδοση των αποφάσεων αυτών.

17 Ο προσφεύγων, απαντώντας με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 8 Δεκεμβρίου 2016, διευκρίνισε κατ' ουσίαν ότι θεωρούσε ότι η προσφυγή εξακολουθούσε να έχει αντικείμενο, καθόσον επιδίωκε την καταχώριση του οικείου σήματος, εκτός εάν το Γενικό Δικαστήριο είχε την πρόθεση να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, διότι τα προγενέστερα σήματα είχαν αποτελέσει αντικείμενο κηρύξεως ακυρότητας ή εκπτώσεως.

18 Η παρεμβαίνουσα επισήμανε, από την πλευρά της, με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 9 Δεκεμβρίου 2016, ότι, κατά την άποψή της, η προσφυγή είχε πλέον καταστεί άνευ αντικειμένου.

19 Το EUIPO επιβεβαίωσε, επίσης, με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 8 Δεκεμβρίου 2016, τον τελεσίδικο χαρακτήρα των τεσσάρων αποφάσεων που μνημονεύονται ανωτέρω στη σκέψη 15. Περαιτέρω επισήμανε ότι, κατά τη γνώμη του, καθόσον το προγενέστερο σήμα, που είχε καταχωριστεί με τον αριθμό 4073334 και στο οποίο στηριζόταν η προσβαλλόμενη απόφαση, είχε ακυρωθεί με την απόφαση αριθ. 12041 C της 7ης Ιουλίου 2016, η υπό κρίση προσφυγή είχε πλέον καταστεί άνευ αντικειμένου. Τέλος, το EUIPO είχε την άποψη ότι ο προσφεύγων έπρεπε να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

20 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η διαδικασία ανακοπής καθίσταται άνευ αντικειμένου σε περίπτωση κηρύξεως της ακυρότητας του προγενέστερου σήματος στο οποίο βασίζεται [βλ. απόφαση της 25ης Μαΐου 2016, Ice Mountain Ibiza κατά EUIPO – Etyam (ocean beach club ibiza), T-753/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:312, σκέψη 24 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

21 Συνεπώς, σε μια τέτοια περίπτωση, η προσφυγή ακυρώσεως που έχει ασκηθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου κατά της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών καθίσταται επίσης άνευ αντικειμένου [διάταξη της 27ης Σεπτεμβρίου 2010, Hidalgo κατά ΓΕΕΑ – Bodegas Hidalgo – La Gitana (HIDALGO), T-365/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2010:407, σκέψη 6, και απόφαση της 25ης Μαΐου 2016, ocean beach club ibiza, T-753/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:312, σκέψη 25].

22 Πράγματι, κατά το άρθρο 55, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης που κηρύχθηκε άκυρο θεωρείται ότι ουδέποτε παρήγαγε τα αποτελέσματα που προβλέπει ο κανονισμός αυτός. Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι το προγενέστερο σήμα πρέπει να θεωρηθεί ότι δεν παρήγαγε αποτελέσματα και ότι, συνεπώς, δεν μπορεί να αποτελέσει τη βάση ανακοπής κατά του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση [βλ., συναφώς, απόφαση της 4ης Μαρτίου 2015, Three-N-Products κατά ΓΕΕΑ – Munindra (PRANAYUR), T-543/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:134, σκέψη 16].

23 Εν προκειμένω, η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται αποκλειστικώς και μόνο στην εξέταση του κινδύνου συγχύσεως μεταξύ του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση και του προγενέστερου σήματος που καταχωρίστηκε με τον αριθμό 4073334, ο οποίος κίνδυνος αποτέλεσε τον λόγο για τον οποίο το τμήμα ανακοπών δέχθηκε την ανακοπή. Δεν αμφισβητείται όμως ότι, με την απόφασή του της 7ης Ιουλίου 2016, το τμήμα ακυρώσεων κήρυξε την ακυρότητα αυτού του προγενέστερου σήματος και ότι η απόφαση αυτή έχει καταστεί τελεσίδικη.

24 Κατά συνέπεια, μετά την ακύρωση του προγενέστερου σήματος που καταχωρίστηκε με τον αριθμό 4073334, έπαυσε να υφίσταται το μόνο προγενέστερο σήμα στο οποίο η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζει τη βασιμότητα της ανακοπής και η διαδικασία ανακοπής έχει καταστεί άνευ αντικειμένου όσον αφορά αυτό το προγενέστερο σήμα. Επομένως, σύμφωνα με το άρθρο 131 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, η υπό κρίση προσφυγή έχει καταστεί άνευ αντικειμένου και η δίκη πρέπει να καταργηθεί.

25 Όσον αφορά τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος ότι μια απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου επί της ουσίας στην παρούσα δίκη θα τον ωφελούσε, πρέπει να σημειωθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, το έννομο συμφέρον πρέπει να διατηρείται μέχρι την έκδοση της δικαστικής αποφάσεως, άλλως παρέλκει η έκδοση αποφάσεως, πράγμα που προϋποθέτει ότι η προσφυγή μπορεί, με το αποτέλεσμά της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (απόφαση της 7ης Ιουνίου 2007, Wunenburger κατά Επιτροπής, C-362/05 P, EU:C:2007:322, σκέψη 42, και διάταξη της 11ης Οκτωβρίου 2007, Wilfer κατά ΓΕΕΑ, C-301/05 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2007:593, σκέψη 19· βλ., επίσης, απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2010, Ryanair κατά Επιτροπής, T-494/08 έως T-500/08 και T-509/08, EU:T:2010:511, σκέψη 43 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

26 Επιβάλλεται, εν προκειμένω, η διαπίστωση ότι μια απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου επί της ουσίας δεν μπορεί να ωφελήσει τον προσφεύγοντα. Πράγματι, δυνάμει του άρθρου 64, παράγραφος 3, του κανονισμού 207/2009, οι αποφάσεις των τμημάτων προσφυγών αρχίζουν να ισχύουν από τη λήξη της προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 65, παράγραφος 5, του κανονισμού 207/2009 ή, αν έχει ασκηθεί προσφυγή ενώπιον του δικαστή της Ένωσης, από της απορρίψεώς της. Όμως, καμία από τις δύο αυτές περιστάσεις δεν συντρέχει όταν, όπως εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η δίκη πρέπει να καταργηθεί [διάταξη της 26ης Νοεμβρίου 2012, MIP Metro κατά ΓΕΕΑ – Real Seguros (real,- QUALITY), T-548/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:623, σκέψη 23· βλ. επίσης, συναφώς, διατάξεις της 3ης Ιουλίου 2003, Lichtwer Pharma κατά ΓΕΕΑ – Biofarma (Sedonium), T-10/01, EU:T:2003:182, σκέψη 17, και της 11ης Σεπτεμβρίου 2007, Lancôme κατά ΓΕΕΑ – Baudon (AROMACOSMETIQUE), T-185/04, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2007:249, σκέψη 22]. Η υπό κρίση προσφυγή στερείται αντικειμένου, καθόσον η προσβαλλόμενη απόφαση θεωρείται αυτοδικαίως ότι ουδέποτε παρήγαγε τα προβλεπόμενα από τον κανονισμό 207/2009 αποτελέσματα και, συνεπώς, δεν μπορεί να αποτελέσει τη βάση οιασδήποτε ανακοπής, όπως προκύπτει από τις ανωτέρω σκέψεις 21 και 22. Το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί, συνεπώς, να αποφανθεί σχετικά με τη νομιμότητα αποφάσεως η οποία, όπως η προσβαλλόμενη απόφαση, δεν παράγει κανένα έννομο αποτέλεσμα. Για τους ίδιους λόγους, a fortiori, δεν μπορεί να την ακυρώσει.

27 Εξάλλου, σκοπός της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγής, όταν τούτο επιλαμβάνεται ακυρωτικής διαφοράς, είναι ο έλεγχος της νομιμότητας των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών του EUIPO κατά την έννοια του άρθρου 65 του κανονισμού 207/2009 [βλ., συναφώς, απόφαση της 14ης Μαΐου 2009, Fiorucci κατά ΓΕΕΑ – Edwin (ELIO FIORUCCI), T-165/06, EU:T:2009:157, σκέψη 21 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία]. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο ασκεί έλεγχο νομιμότητας των αποφάσεων των τμημάτων του EUIPO και, σε κάθε περίπτωση, δεν μπορεί να υποκαθιστά με τη δική του αιτιολογία την αιτιολογία του αρμόδιου τμήματος του EUIPO, το οποίο είναι ο συντάκτης της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ., συναφώς, απόφαση της 14ης Μαΐου 2009, ELIO FIORUCCI, T-165/06, EU:T:2009:157, σκέψη 65). Συνεπώς, δεν είναι αρμόδιο να αποφανθεί σχετικά με τον κίνδυνο συγχύσεως μεταξύ του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση και των άλλων προγενέστερων σημάτων, δηλαδή των σημάτων που καταχωρίστηκαν με τους αριθμούς 1683986, 4077236 και 4077251, τα οποία έχουν καταστεί ανίσχυρα (1683986) ή άκυρα (4077236 και 4077251). Η εξέταση αυτή εμπίπτει, κατά περίπτωση, στην αρμοδιότητα του EUIPO δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009.

28 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί της υπό κρίση προσφυγής.

Επί των δικαστικών εξόδων

29 Κατά το άρθρο 137 του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το Γενικό Δικαστήριο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του.

30 Εν προκειμένω, ο προσφεύγων ζήτησε να καταδικαστούν η παρεμβαίνουσα και το EUIPO στα δικαστικά έξοδα.

31 Το EUIPO ζήτησε, από την πλευρά του, να καταδικαστεί ο προσφεύγων στα δικαστικά έξοδα.

32 Συναφώς διαπιστώνεται ότι η κατάργηση της δίκης στην υπό κρίση υπόθεση οφείλεται στην ακύρωση του προγενέστερου εικονιστικού σήματος επί του οποίου βασίζεται η ανακοπή.

33 Συνεπώς, η παρεμβαίνουσα φέρει τα δικαστικά έξοδά της και καταδικάζεται στα έξοδα του προσφεύγοντος. Το EUIPO φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα)

διατάσσει:

1) Καταργεί τη δίκη.

2) Η Lenci Calzature SpA φέρει τα δικαστικά έξοδά της και καταδικάζεται στα έξοδα του Andreas Helbrecht. Το Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Λουξεμβούργο, 14 Φεβρουαρίου 2017.

Ο Γραμματέας
E. Coulon

Ο Πρόεδρος
S. Gervasoni